Revolten

Fra Social-Demokratiet — til Socialismen.

Nr. 4. | **Fredagen den 13. December 1907.** | **Ugeblad. 5 Øre.**

Jesu Død paa Golgatha

En ukendt og enestaaende Beretning om hvordan Jøden Jeshuah, Josephs Søn, døde paa Golgatha, vil man kunne læse i Revoltens Julenummer, der udkommer næste Fredag.

De Herrer Lovmagermestre

At Proletar Kvindens Indrængen paa Arbejdsmarkedet og Bourgeoisi Damens Iver for at drive Politik er bleven en Nødvendighed, overser vi ikke. Men vi gjør opmærksom paa, — hvad Socialen og Politiken aldrig gjør —, at naar Arbejdernes Hustruer og Døtre kommer med ind i det organiserede Lønforhold, og velhavende Damer kommer med ind i Rigsdagen, forlænger man kun disse to Slaveinstitutioners Varighed. Den moderne Kvindebevægelse rører ikke ved en eneste af Kvindens — eller Mandens — Fordomme.

Hele vort offenlige Liv arbejder med Love. Fra Morgen til Aften, fra Vuggen til Graven gaar det løs med: Du skal, Du skal ikke, for Love er ikke andet end den Stærkeres Ret. Betegnende nok handler de allerfleste af Statens Love om Ejendommens Beskyttelse; og d'Hrr. Socialdemokrater, som vil afskaffe Privatejendommen, sidder og statslovgiver saa det piber i os.

Næsten alle Love er igjen Love der ophæver andre Love. Og Meningsløsheden naar sin største Højde deri, at det er Statens, ogsaa „den socialdemokratiske Stat"s Grundregel, at enhver forudsættes at kende Lovene. Og saa vokser samtidig disse Love til saadanne Bjærge af Taabeligheder og Indvikletheder, at Sagførerne har skabt sig en Levevej af overhovedet at lære dem nogenlunde udenad og mod Betaling vejlede andre i dem, ligesom Dommerne har gjort sig det til en Levevej at bringe dem i Anvendelse uden altfor store Fejltagelser.

I England var de i 1858 naaet til at give 330 Love eller omtrent en om Dagen. I Frankrig er der i de sidste hundrede Aar udkommet over 200,000 Love. Og saa har endda det russiske Ordsprog Ret i, at Loven — disse Millioner af Love — er som Vognstangen, der kan drejes i hvilken Retning det skal være.

Heller ikke er alle lige for Loven. Desuden kan Loven være til Gavn for den ene, til Skade for den anden. En Lov undertrykker i alle Tilfælde dem, der er Modstandere af den. En Lov er ikke en Gang et Udtryk for Flertallet, men kun for Lovgiverne. Og endelig, Lovene stifter.

Folket adlyder disse Love, som det ikke selv skriver, men som man bilder det ind at andre skriver i Folkets Navn. Og hvis vi ad denne Idiotsekstogtres naar frem til det der af de professionelle Socialdemokrater kaldes Proletariatets Diktatur — noget i sig selv absolut forkasteligt — saa vil det i Virkeligheden sige, at vi er naaet til d'Hrr. Lovgiveres Diktatur. Proletariatet og alt andet bliver hvor det var. Naar Førerne er bleven Hofsocialister, sidder Arbejderne endnu i de billige Spisehuse.

Vi skal saa endda se, ved hvilket Falskneri af Socialismen man har faaet Proletarerne til at stemme disse Spidser op til Taffels, medens fattige Kvinder i Tusindvis gaar Dagen lang i Fabrikker, og d'Hrr. Socialdemokrater lovgiver Børnehjem og Vuggestuer for de Hjem, der staar tomme, undtagen om Natten.

Benefice

Forleden havde Wiinblad sin aarlige Benefice i Folketinget, hvor han spillede Hovedrollen i det gamle Venstreforslag om Afskaffelse af Ordener og Titler.

Han skilte sig fra den taknemmelige Opgave med stor Naturtroskab. Arbejderne paa Galleriet klappede begejstret af den kendte Folkekomedie, men nede i Parkettet var man med god Grund mindre naive.

Den berømte Replik: Ordener hænger man paa Idioter, blev særlig elegant turneret af Hr. Wiinblad, som var kostumeret i et ulasteligt engelsk Smoking-dress med Klaphat (i sin Tid spilledes disse populære Roller altid med nu afdøde P. Holms Kontrolhatte, som hørte til alle ærekære Partifællers Paaklædning). Megen Lykke gjorde ogsaa den store Hamlet-Monolog om Borgmester Jensens Hovede: — Stakkels Yorrick, at være eller ikke være i tredie Rangklasse, det er Sagen! Wiinblad gav sig her hen med Opbydelsen af al den Teknik, han raader over, og paa Galleriet var mangt et Øje vaadt.

Stykket, der oprindelig bares oppe af C. Berg, er dog hurtig taget af Plakaten igen. Disse gamle Folkekomedier duperer i vore Dage kun de aller enfoldigste, men Enfoldigheden er paa den anden Side saa dybt rodfæstet, at en dreven Teaterdirektør som Hr. J. C. Christensen i Fredericiagade rolig kan tillade saadan en tilsyneladende udspillet Komedie en Gang om Aaret i ny Indstudering.

De andre Rollehavende er der ingen Grund til at opholde sig ved. Det hedder sig iøvrigt, at Hr. Wiinblad fra denne Sæsons Ophør agter at forlade Teatret med Pension og Fortjenstmedaillen i Guld. Det vil være et stort Tab for vor nationale Skueplads, hvor han i mange Aar var en fremragende Kraft i alle Arbejderkomedier.

Sven Kort.

Der staar mere Tekst i Revolten end i et 2 Øres Blad, hvor over det halve er Annoncer.

Der er mere Forstand i at give 5 Øre om Ugen for Revolten, end i at give 2 Øre om Dagen for de andre.

Arbejdernes Kulturstandpunkt

Udulige Rigsdagsmænd. Klassehovmod. Skældsord.

Af en Arbejder.

Et af de Fif, der hyppigst og med størst Virkning benyttes af den socialdemokratiske Presse for at lokke Arbejderne til at stemme, bestaar i, at denne Presse lærer Arbejderne at betragte Valgresultatet som et Slags Kulturbarometer. Jo flere pCt. af Vælgerne der stemmer, — det vil sige stemmer paa de socialdemokratiske Kandidater, — desto højere er Oplysningen steget. Gennem den Lære er Arbejderne nu naaet til følgende Ræsonnement:

— Arbejderne i Danmark stemmer paa Socialdemokrater, ergo staar de danske Arbejdere paa et særlig højt Udviklingstrin!

Det er en ubodelig Skade, der er tilføjet Arbejderne ved at paaføre dem en saadan Tro. Tusinder af Arbejdere stemmer nu efter Parolen, men de gjør dem ikke den Ulejlighed at kontrolere, hvortil deres Stemme benyttes; Rigsdagsforhandlingerne følger de nemlig slet ikke.

Hvis Arbejderne var kritiske, vilde mange af de Rigsdagsmænd, der nu Gang paa Gang genvælges, aldrig vende tilbage til Rigsdagssalen; thi ofte udretter disse Herrer intet som helst. Der findes Folk i Rigsdagen, som udfører et stort Arbejde, det ved vi; vi her i Revolten har jo vor Mening om dette Arbejdes Værdi, det skal vi ikke komme ind paa i denne Artikel. At der er Arbejdere, som vurderer vore Lovgiveres Virksomhed anderledes og højere end vi, det kan vi da til Nød forstaa, men at Arbejderne blindt stemmer paa Folk, der ingen Ting gider bestille, og som knapt møder i Rigsdagen, det er os næsten ubegribeligt.

Findes der mon anden Forklaring paa dette Fænomen, end at den danske Arbejder netop mangler Oplysning?

Her har vi paapeget en af de skadelige Følger, som Læren om den høje Oplysning har haft for Arbejderne. En anden uheldig Egenskab af samme Oprindelse er Klassehovmodet. Dette Ord kan ikke ofte nok stilles frem for Arbejderne; Klassehovmodet holdes i Live hos dem gennem Indbildningen om det store Kulturtrin Arbejderen er naaet til; og gaar han lidt videre i sine Betragtninger, er det særlig det Fag han udøver, der har Værdi for Menneskeheden. Dette er Aarsagen til Kløften mellem Svende og Arbejdsmænd. „Broderskabsfølelsen" giver sig her Udslag paa den Maade, at Bygningshaandværkerne, specielt Murerne, ikke vil spise deres Mad i samme Skur som Murarbejdsmanden, selv om det er deres egen Broder. Derfor maa der ved ethvert Byggeforetagende opføres to Skure, et for Svendene, og et for „Underklassen", Murarbejdsmændene.

Forholdet mellem Arbejderne i Fabrikkerne er ikke stort bedre; her bruges ofte Betegnelsen „Arbejdskuler" om de Ikke-Faglærte Arbejdere. Hvis en af disse har Energi nok til at lære sig frem, saa han kan udføre det samme Arbejde som en faglært Arbejder, faar han tit stukket den ud, at han jo oprindelig kun er Arbejdsmand. Arbejdsmand er bleven et Skældsord.

Men er det ikke Mangel paa Oplysning, naar I faglærte Arbejdere er uvidende om, at Grunden til at et Menneske ikke har lært et Haandværk som Regel skyldes den Omstændighed, at hans Forældre ikke har haft Raad til at bekoste hans Uddannelse?

Tænk lidt over, hvad der her er sagt Jer, alle I som staar indespærrede hver Dag ved Maskinernes dræbende Ensformighed. Og I Bygningsarbejdere, der knuges af den lange lange Arbejdsløshed, lær at forstaa, at vi alle sammen — Faglærte og Ikke-Faglærte — er Lidelsesfæller. Vi er kun Trælle under den Kapitalisme, som nu aldrig angribes, men som tværtimod har allieret sig med vore Førere.

Maskinarbejder.

Det ærgrer mig!

Med denne Overskrift staar der i Social-Demokraten forrige Mandag en lang Jeremiade, som for Resten gentager sig regelmæssig hver Maaned under et eller andet Mærke; denne Gang har en „Ølhandler" understreget Artiklen, som omhandler Bryggeriet Stjernen og Københavns Bryggerier & Malterier.

Men naar man er kendt med Forholdene indenfor Partiet, og særlig kender Bryggeriet Stjernens Start, saa behøver man ikke at læse ret mange Linjer, før man ved, at det maa være en af Bryggeriets lønnede Ledere, der har strøvet den Artikel, og som derigennem vil bilde Arbejderne ind, at Stjernen er Arbejdernes eget Bryggeri, at de ved at drikke Stjernens Bajer støtter dem selv, og at Arbejderne i det hele taget levede langt lykkeligere, naar bare de udelukkende vilde spise og drikke d'Hrr. Hofsocialdemokraters Kød, Brød, Øl og hvad anden Pølse de finder at byde Arbejderne, — og hvis ikke, saa ærgrer det dem!

Jeg forstaar Ærgrelsen. Naar disse saakaldte „kooperative" Foretagender er satte i Gang, saa er det ikke fordi Arbejderne skal have billigere Kød, Brød eller Øl, nej saa er det fordi der er nogle Embeder, der skal besættes. Derfor kommer dette Ramaskrig en Gang imellem i Hofsocialen: Arbejdere støt eders egne „kooperative" Foretagender, — endskønt Lederne godt selv ved, at Stjernen er forpagtet af et kapitalistisk Selskab, og at ikke et af „vore" saakaldte „kooperative" Foretagender er kooperativt, men at de alle er rene og skære Aktie- eller Kapitalist Foretagender, hvor ikke Forbrugeren, men Selskabet, faar Udbyttet af det eventuelle Overskud.

Derfor kan jeg godt forstaa, at „Ølhandleren" kan „ærgre sig", naar han ser, at en Arbejder er saa fornuftig at købe der, hvor det smager ham bedst og er billigst, uanset hvilken Kapitalist han køber det hos. Samtidig med at han forhaabentligt har indset, hvor skammeligt han er bleven snydt og narret af sine „egne", ved det Misbrug, som disse Snyltere af „Partifæller" har gjort af den kooperative Sag.

Derfor ønsker jeg „Ølhandleren" mange af den Slags „Ærgrelser". Vi kan maaske derved hurtigere komme ud af alt det Raaddenskab og Bengnaveri, som findes indenfor Partiets saakaldte „kooperative" Foretagender.

p. t. Aarhus Decbr. 07.

H. P. Green.

Konferensraadens første Penge

En Fælleskorrespondent til Provinsbladene har spurgt en Række kendte Mænd om, hvordan de tjente deres første Penge, og offentliggør følgende Svar fra Konferensraad A. Heide:

„Jeg var 11 Aar gammel og var paa Sommerferiebesøg hos Dr. Brorson i Helsingør. Naboen til Dr. Brorson var den spanske Konsul Schierbeck. Han ejede en af de rigtig gode, gamle Købmandsgaarde — den laa der, hvor Banegaarden ligger — og et af hans store Pakhuse stødte op til Dr. Brorsons Have.

Oppe paa Pakhusets Loft laa der en Masse store Tinkasser, som Konsul Schierbeck havde faaet sendt med The fra Kina. Det var dejlige Kasser, og jeg vidste, de var Penge værd — naar jeg blot kunde faa fat i dem.

Saa en skøn Dag tog jeg Mod til mig og spurgte Konsulen, om jeg maatte have et Par af Kasserne. Han gav mig Tilladelsen, notabene, jeg maatte kun tage saa mange Kasser, jeg kunde tage paa et Kvarter.

Nu var der en farlig Vej ad den stejle Trappe op til Pakhusloftet, og selvfølgelig vilde det tage lang Tid, naar jeg skulde bære Kasserne ned. Konsulen havde snedigt regnet ud, at jeg kun kunde komme op og ned en Gang.

Jeg var straks lidt ærgerlig over det Kvarter, men da jeg kom op paa Loftet, slog en Tanke ned i mig . . ., Resolut smækkede jeg den ene Loftsluge op, og jeg begyndte at kyle Kasserne ned i Dr. Brorsons Have.

Og inden det fastsatte Kvarter var gaaet, stod jeg i Konsulens Kontor og sagde ham Tak for Kasserne. Han blev jo nok lidt ærgerlig over, at jeg havde taget dem allesammen — men gjort Gerning stod ikke til at ændre.

Efter det raske Kup spaserede mine Kammerater og jeg ud i Julebæksskoven og bandt noget Kvas sammen. Det bar vi ned til Stranden og stak Ild i det og smeltede Kasserne om. Og saa traskede jeg op til en Jærnhandler i Helsingør og solgte hele Herligheden for 16 Rigsdaler."

— Ja, det var altsaa Hr. Konferensraad Hejdes første Penge. Men var det ikke mere interessant, om han fortalte os, hvordan han har tjent de sidste?

Fanden og Vorherre

—o—

Et af de Blade, der holder næsten ligesaa ivrigt paa Lønarbejdet og Pengene som Social-Demokraten, nemlig København, skriver følgende, hvorefter man skulde tro, at Fanden regerede i Julen og ikke Vorherre:

„Terminen og Julen staar ikke godt til hinanden. De trækker hver til sin Side og forliges derfor grumme daarligt. Aarets store Hovedfest kræver en feststemt Pengepung, der strør Julens Herligheder ud til store og smaa uden ængstelig Vejen og Vragen. Terminen derimod er ikke nogen Art Feststemning, en Termin sysler ikke med Julegaver, men spørger kun om Afdrag og Renter og den Slags Ting. En Termin passer til en Jul som det femte Hjul til en Vogn; den sætter ikke netop Fart i Festforberedelserne.

Naturligvis er der ogsaa Folk, der har Fornøjelse af Terminen; der er altid nogle, der tjener Penge ved det, der er en Skræk for alle andre. En Kuponklipper synes, at Terminen er en dejlig Fest, han ligefrem lever af den og lever i Fryd og Glæde. En Kuponklipper vil nødig undvære sin Termin.

Men kedeligt er det alligevel, at den skal falde paa en Tid, der for Menneskenes Børn ellers synes skabt til lutter Glammen."

— Ja, det er meget kedeligt. Men Socialen og København er jo enige om, at det ikke kan være anderledes, selv om de daglig smaakævles lidt om Enkelthederne.

En Dagløn.

Paa **Revolten** tjenes:

2 Kr. 50	paa	100 Ekspl.
1 — 25	—	50 —
0 — 25	—	10 —

Sælg ved Møder, Fabriker, Værksteder, Broer, Toldbodbommen o. s. v.

Største Forhandlerrabat i Danmark.

Kan sælges hele Ugen.

Det frie Arbejde

Den Dovne.

III.

Jamen nu den Dovne?

Ja Fanden skulde da bestille noget for Øjeblikket, uden man lige er tvunget til det. Den Dovne maa nærmest høre den nuværende Produktionsmaade til; saa snart Folk er bleven velhavende nok til det, lader de jo andre arbejde for sig. Hvis der derimod dannes socialistiske Produktionsgrupper, der indbyrdes hjælper hinanden, vil enhver søge Beskæftigelse enten der hvor han føler sig bedst skikket til at være med, eller der hvor der netop er mest Brug for ham. Naar det en Gang bliver i alles Interesse, at Kornet kommer i Hus, nemlig fordi der ikke mere produceres for at skabe sig Penge og Magtmidler over andre Mennesker, saa vil der fornuftigvis blive færre dovne Mennesker. Kan Fiskerne i vor store Tvangsanstalt gaa ud i oprørt Sø og redde Menneskeliv, da maa vel Forstanden være saa meget større i det nye Samfund, at Folk gaar ud og redder deres eget Liv ved at bjærge Kornet fra at raadne paa Marken.

Men nu ham, der absolut vil ligge paa en Sofa med en lang Pibe i Munden? Ja lad ham i Guds Navn blive liggende, han ødelægger saamænd ikke andet end sig selv. Kan han for Resten holde det ud? Vil han ikke blive drevet ud til de andre i det muntre frie Arbejde, enten fordi han keder sig, eller fordi han finder sin Uvirksomhed nedværdigende? Jo sikkert. Prøv en Gang selv at drive nogle Dage hen midt imellem travle Mennesker; til sidst klør Kroppen efter Arbejde. Og er der endelig en, der bliver ved at dovne Livet hen, da er han ikke længer at regne for normal, han er syg, sindssyg, og tilfalder Lægerne.

Men tvinge nogen til at arbejde, tvinge dem ved Sult for Eksempel, saadan som Millioner nu tvinges hver Dag, — ikke tale om det! De vil arbejde af samme Aarsag som Dyrene, simpelt hen fordi de er Fornuftvæsener. Eller skulde Mennesket maaske være ringere end Spurvene, der aldrig finder Føde, uden at de kalder Kammeraterne til? Skulde vi staa lavere end Myrerne og de Tusinder af Skabninger, smaa og store, som hjælpes om at samle til Vinterbrug?

Ja hvis nogen regner deres Menneskeværd for saa lavtliggende, saa maa de naturligvis være evig glade ved at lade sig piske videre i Lønkampe, Strejker, Lockouter, Valgkampe, Kapitalistforetagender og al den anden „kooperative" Galskab, de nu lever under.

De gaar inde i denne højstammede Skov af aarelange Ulykker, og de kan ikke se den for bare Træer. Vi kommer til dem med et lille Lys, for at de dog kan finde Vej ud af den, — men straks er Socialen og Politiken ved deres Side og siger: Pust Lyset ud, kjære Ven, for at Du bedre kan se at passe vores Arbejde! Thi disse to, Socialen og Politiken er Teologer. Lyseslukkere.

(Fortsættes).

Hans Jæger
og
Arbejderne

—o—

I Tilskuerens December-Nummer har Hans Jæger skrevet en Artikel om Anarkismens Udsigter i Danmark. Ved Anarkisme forstaar han det samme, som Korsaren forstod ved Overgang fra Socialdemokrati til Socialisme, saadan som vi ogsaa forstaar det her i Revolten.

[Jæger fortæller trist om en Sammenkomst, han en Aften i Foraaret havde med et halvthundrede Arbejdere i Anarkistisk Forening. Disse Mennesker var blevet staaende ved Antimilitarismen, akkurat som Social-Demokraten og Ungsocialisterne. De kunde ikke forstaa Socialismens Teori. Og det nyttede ikke, at Jæger forklarede dem, hvorban en Revolution imod Militærvæsenet nødvendigvis vilde føre til Kaos, det vil sige tilbage til den „matematisk umulige Ordning", vi nu lever under, men ikke til Statens Ophævelse og et socialistisk (anarkistisk) Samfunds Fødsel.

Siden hen taler Jæger med en Læge og spørger, om han har læst „Anarkiets Bibel". Den anden svarer:

„Gu' har jeg ej, og jeg agter heller ikke at læse den. Hvor Fanden kan De ogsaa finde paa at skrive den Slags Bøger? Ved De da ikke, at vi lever i en Specialiteternes Tidsalder, hvor hver Mands Tankegang tidlig bringes ind i en bestemt Skure, som den siden aldrig forlader. Det er ganske haabløst at faa ham til at begribe noget som helst, der ligger udenfor Skuren, han ser ingen Ting, der ligger udenfor den — det er, som om han har faaet Skyklapper for Øjnene. Glo De bare derfor den Tanke op, at Anarkismen skulde kunne vinde Indgang blandt Menneskene; de er allerede nu altfor specialiserede til at kunne opfatte den — og de bliver det mere og mere for hver Dag, som gaar."

Jæger indrømmer, at der er desværre meget sandt i det, men han holder alligevel paa, at nogle maa der da for Fa'n være, til hvem en fornuftig Tanke kan naa ind bag Skyklapperne. Og Jæger siger:

„Jeg tror det. Og jeg tror, at den matematiske Umulighed, hvorpaa vort Samfund hviler, er en saadan enkel, selvindlysende Tanke, som kun behøver at fremsættes for at blive forstaaet selv af den mest forstokkede Specialist. Og derfor skal jeg aldrig blive led af at gentage den."

I en straks derefter følgende Artikel i „Tilskueren" svarer Folketingsmand, Dr. phil. Birck paa Skyklappernes Vegne.

Han imødegaar Jægers Fremstilling af Lønarbejdets, Tvangsarbejdets matematiske Umulighed, og han kan ingen Ting se, for han kommer til det Resultat, at netop det nuværende Arbejdssystem er det eneste mulige. For ham er Menneskene fødte onde, de behøver en Pengepisk over sig, Gud Mammon over sig, og det frie Arbejde staar for ham som ufatteligt.

Dr. Birck er heriet og alt enig med de socialdemokratiske Arbejdere og deres Førere.

Han skriver derfor akkurat som „Social-Demokraten", at det frie Arbejdes Samfund er „et Samfund uden Ledelse". Det er den gamle blinde Misforstaaelse. Nej, det socialistiske Samfund er netop Overgangen fra Lønkamp, Uorden og ingen Ledelse til Fred, Orden og Ledelse.

En Pjalt.

En Præst faldt iblandt Røvere. Og de klædte ham af, og de slog ham, og de lod ham ligge.

Det var politiske Landevejsrøvere, der udførte denne Rigsdagsdaad.

Da Politiken havde lanceret en af Byens Rufferiaviser paa Sporet for selv at fælde Præsten for Usædelighed, meldte dens Allierede Social-Demokraten sig straks i Kobbelet. Den halsede ogsaa af Sted og gav ondt af sig paa Moralens Vegne. Det gjaldt i Virkeligheden for den ene Arbejdernes 2 Ører, de Fattiges Penge, og for den anden en Lænestol i Landstinget.

Og i Spidsen for Arbejderpressen løb en Mand, som vi gjerne lod løbe, — naar ikke han netop var en Pjalt.

Han var hele Tiden forrest med Sædeligheden, han stod paa Arbejdernes Prækestol og talte om det syvende Bud. Men for en Del Aar siden — hele „Partiet" ved det, det vil sige dem der overhovedet ved nogel, for Arbejderne ved som altid ingen Ting — for en Del Aar siden sad han paa et offentligt Sted bag en Portiere med en ung Pige, og da hun skreg, tiggede han paa sine Knæ for hende:

— For Himlens Skyld husk paa mit Navn, husk paa min Stilling!

Han slap med Skrækken, — Pjalten. Nu forleden var han forrest i Kobbelet af Køtere, der bed efter hans gamle Kollega i Rigsdagen, Pastor Bjerre.

Revolutionsfaaret

„Social-Demokraten" melder:

„I Søndags blev vor Partifælle Frederik Hansen valgt til Repræsentant for Fyens Stift i Husmandskreditforeningen. Dette Valg afmærker en Revolution".

Danmark Nr. 1.

I en Artikel om Fagforeningsbevægelsen fortæller P. Knudsen i Tirsdags, at vi er det Land, hvis Organisationer giver mest ud til Strejker, Lockouter og Arbejdsløshed. Hvorefter han som sædvanlig tilføjer, at altsaa er Danmark Nr. 1.

Og det vil enhver Storborger give ham Ret i. For det med de socialdemokratiske Politikere allierede Bourgeoisi ser intet hellere, end at Arbejderne selv punger dygtigt ud for at holde Lønsystemet i Live.

Herregud, den gamle Alliance-socialist har rent glemt, at Lønsystemet skulde Socialismen og Arbejderne jo netop slaa ihjel!

Pligtens Ofre.

I „Social-Demokraten" læser vi følgende sørgelige Nyhed:

Arbejdernes Fællesbageri.
Udbetaling af Renter til Aktionærerne sker hver Dag til 21. Decbr. Kl. 12—2 og 6—8 paa Kontoret Romersgade 29, Stuen.

Javel, ned med Kapitalismen og Udbytterne!

Revolutionær Løgn.

„Social-Demokraten" skriver:

„Tjenestetyendet rykker ind i Rigsdagen og forelægger deres Krav for Tyendekommissionen".

Der sidder ikke et eneste Tjenestetyende i Rigsdagen, ikke en Gang en almindelig Arbejder. Men Folk med ligesaa mange Embeder som Professor Goos.

Anarkisten

Nr. 5 er udkommet og faas ved Henvendelse til Redaktør J. Mortensen, Nørrebrogade 90, 2. Sal o. G.

Bladet bringer bl. a. et fortrinligt Billede af Sophus Rasmussen og en Artikel af ham, hvori han, med langt større Talent end vi er vante til at træffe hos danske Journalister, forsvarer sin Mening! Han holdt som bekendt ikke paa Klumpens Ret, men paa Individets Ret. Han hadede de ansete Mænds Fagforening i Farimagsgade og Integade og deres „Arbejde i det Tommes store Industri".

Fra Galehuset

Krisen

I „Politiken" giver Finansmanden Peschcke-Koedt følgende Skildring af det sociale Vanvid:

„En af Krisens Virkninger er en tiltagende Arbejdsløshed. De senere Dages Telegrammer viser, at der er begyndt en Folkevandring bort fra Amerika. Voxende Skarer af Industriarbejdere vender tilbage til Europa. Landmænd og Landarbejdere drager til Kanada. Selv Kinesere tager Returbillet.

Men denne Bevægelse skyldes ikke naturlige Aarsager. Arbejdsløsheden er en Følge af Fejl i den økonomiske Styrelse. Amerika er rigt nok til at ernære en mange Gange større Befolkning end de 80—85 Millioner, der nu er spredte over Staterne. England har paa et Areal af 121,000 engl. Kv. Mil en Befolkning paa rigeligt 43 Millioner. De forenede Staters Areal har — Alaska fraregnet — en Størrelse af rigelig 3 Millioner engl. Kv. Mil. Med en Befolkningstæthed som Englands vilde der kunne leve 1075 Mill. Mennesker i Staterne. Og dette Tal vil sikkert en Gang i Tiden blive naaet under et voxende Velvære. Jorden er rig nok. Det er Menneskene selv og i første Række Lovgiverne, som bærer Ansvaret for Elendigheden.

Heldigvis hjælper den økonomiske Genfødelsesevne os ud over alle Kriser. Den amerikanske Nationaløkonom Atkinson kom for en Del Aar siden til det Resultat, at samtlige i den gamle og velhavende Stat Massachusetts i Løbet af 250 Aar ophobede Rigdomme kun svarede til Værdien af 3 Aars Produktion. Nutidens mægtige Hjælpemidler har fuldstændig kuldkastet Fortidens Beregninger over Forholdet mellem Befolkningsformerelsen og Produktionens Tilvækst. Malthus tog Fejl, fordi han ikke var Profet.

Frygten for en af Krisen følgende varig Stagnation er ubegrundet. Falliter er meget ubehagelige for de Kreditorer, der rammes af Tabene. Men selv om alle Debitorer fallerede, alle Banker standsede deres Betalinger, og alle Stater gik saa fuldstændig Bankerot, at samtlige Verdens Kreditorer tabte hele deres Tilgodehavende, saa vilde Samfundet, set som Helhed, ikke være fattigere end før. Verdens samlede Gæld svarer til Verdens samlede Tilgodehavende. Alle effektive Værdier vilde være til Stede efter Katastrofen. En almindelig Forstyrrelse og Formueforskydelse vilde ryste hele Samfundsorganismen. Men Kreditorernes Tab vilde blive opvejet af Debitorernes Vinding, og en Mængde stemplet Papir, der hidser Lidenskaberne og gør Menneskeheden nervøs, vilde blive forvandlet til Makulatur."

— — Det er, som man ser, en slaaende Paavisning af, hvordan Pengene er gaaet Menneskeheden til Hovedet og har jaget Forstanden ud. Men „Politiken" og dens Grosserer — Socialens Allierede — trøster os altsaa med, at det hele er bare en Krise, en Overgang, mens Huden flaas af de Arbejdsløse.

Arbejdere
og
Foreningsmedlemmer

som kan se, at Socialdemokratiet i Farimagsgade bør drives bort fra Alliancen med Bourgeoisiet i Integade og frem til Socialismen, bedes henvende sig til os, for at vi kan faa organiseret et Samarbejde.

Revolten.

Skudsmaal

—o—

Det er af sine egne man skal have det!

Herman Trier, Alliancepolitikernes første Grenader, men endnu ikke død paa Ærens Mark, sagde paa et offentligt Møde den 2. April 1901:

„Socialdemokraterne er et borgerligt Parti, og i Rigsdagen kan der ikke paavises et eneste egentlig socialistisk Forslag. De Forslag, som er fremkomne, er ofte gamle Venstreforslag; thi det er Venstres store Fortjeneste at have udviklet vort Socialdemokrati til et borgerligt Parti. Socialdemokratiet er ikke andet end et Venstreparti, maaske en Streg til Venstre."

Ikke andet! — —

En ligesaa bekendt Alliancepolitiker Raadmand Gustav Philipsen skrev den 24. Januar i Aar i Politiken:

. . . „det er en Kendsgerning, at det store Parti (Socialdemokratiet i Tyskland) siden Bismarcks Fald har været underkastet Forvandlingens Lov. De gamle uforsonligt revolutionære Førere dør efterhaanden ud, samtidig angribes den ortodokse Lære fra ikke mindre end tre forskellige Sider: fra de teoretiske Revisionister; fra det sydtyske opportunistiske Socialdemokrati, og endelig fra den egentlige Fagforeningsbevægelses Ledere. Jo større Partiet bliver, jo fastere Grund det føler under sig, des mere udvikler det sig til et virkeligt yderste Venstreparti."

Vort Socialdemokrati gaar som alle ved efter det tyske; saadan siger Raadmand Philipsen altsaa om Raadmand P. Knudsen og Raadmand K. M. Klausen, — og lur dem, de kender sgu hinanden alle tre!

Redaktør: J. J. Ipsen.
C. W. Bærentzens Bogtrykkeri.
Nørrevold 78.